

Bemærkninger til forslaget

Trods stor militær indsats er det aldrig lykkedes for det etiopiske militærstyre at nedkæmpe den eritreanske nationale befrielsesbevægelse, hvis vigtigste organisation er EPLF.

Krigen har bølget frem og tilbage i mange år; således var befrielsesbevægelserne i 1977-78 tæt ved en total militær sejr, men billedet ændrede sig, da Etiopien takket være massiv støtte fra Sovjet og Cuba kunne igangsætte en storoffensiv, der for en periode drev befrielsesbevægelserne ud i bjergene.

Siden har militærstyret i Addis Abeba iværksat mindst seks store offensiver, men har trods fortsat sovjetisk støtte ikke kunnet hindre, at befrielsesbevægelserne igen har vundet mere terræn.

Baggrunden for Etiopiens forsøg på med så store omkostninger at fastholde besiddelsen af Eritrea, er, at Eritrea udgør et strategisk vigtigt område langs Det røde Hav, et område, hvortil Etiopien ikke selv har adgang.

Frem til kejserdømmets fald i 1974 var Etiopien USAs måske vigtigste allierede i Afrika, når bortses fra Sydafrika, og USA fandt det vigtigt at yde bistand til Haile Selassie-styret.

Til gengæld fik USA en dengang vigtig base i Asmara i Eritrea, og USA tillagde kysten stor betydning.

Sovjet støttede i FN et forslag om Eritreas selvstændighed, men FN, der dengang var stærkt domineret af USA, besluttede, at der skulle dannes en føderation mellem Etiopien og Eritrea. Med USAs og Vesteuropas stiltiende billigelse indlemmede kejseren i 1962 Eritrea helt i Etiopien som provins.

De vestlige lande bærer således et stort ansvar for, at det så længe har kunnet lykkes at undertrykke eritreanerne.

Den etiopiske revolution i 1974-75 fratog gods ejerne magten i landet, der overtoges af et militær-råd.

USA frygtede dengang, at Eritrea nu skulle få held til at løsrive sig og bruge selvstændigheden til en alliance med de arabiske lande, der dermed ville få kontrol over begge sider af Det røde Hav og således kunne vanskeliggøre Israels adgang

gennem dette hav og olietrafikken m.v. i det hele taget.

USAs forhold til de nye magthavere forværredes imidlertid hurtigt, og i forbindelse med Ogan-denkrigen blev allianceforholdene i området simpelt hen vendt op og ned: Sovjet, der så en klar interesse i at overtage USAs indflydelse i Etiopien, kom nu massivt til hjælp (sammen med Cuba). Og USA overtog så Sovjets base i Somalia.

Derefter var det slut med Moskvas støtte til kravet om eritreansk selvstændighed! Nu hed det sig, at der var tale om »separatister«, der gik reaktionære arabiske stater ærinde i forsøget på at afskære Etiopien fra havet.

Sovjet har siden leveret bl.a. »helikopterfæstninger«, napalm og antiguerrillamateriel til militærstyrets tropper i området.

I modsætning til Afghanistansspørgsmålet har Eritreasagen ikke givet anledning til harmdirrende vestlige protester. USA håber på et come-back i Etiopien, og så ønsker man ikke et nye alliancefrit land ved bredden af Det røde Hav. Så ønsker man igen at overtage en stabil etiopisk allieret med kontrol over kysten. Befolkningen i Eritrea er derfor ofre for et tragisk stormagtsspil, et spil, som det er en hovedopgave for den vestlige opinion at kaste lys over, så den uheldige krig kan blive bragt til ophør.

Hvordan løses konflikten?

Afgørende er først og fremmest at tvinge militærregeringen i Etiopien til at acceptere en våbenhvile efterfulgt af en internationalt overvåget folkeafstemning i Eritrea om landets fremtidige nationale status, dvs. om selvstændighed eller fortsat tilknytning til Etiopien. Der kan næppe være tvivl om, at en folkeafstemning vil føre til en beslutning om selvstændighed, og den internationale indsats skal selvfølgelig sikre, at alle parter respekterer dette, hvis det bliver resultatet.

Den eritreanske befrielsesbevægelse, EPLF, fremsatte i oktober 1984 et forslag til våbenhvile, der bl.a. skulle gøre det muligt at få nødhjælp frem til det katastroferamte område. Krigen har været medvirkende til, at tørke- og sultkatastrofen,